

Loimaan kautta pesiskuningattareksi

”28. elokuuta vuonna 1952 menin Loimaan Vesikosken kansakouluun 1. luokalle. Opettajana oli Sirkka Rainne.” Näin kertoilee Tuula Rantanen rauhalliseen ja miellyttävään tyyliinsä kotinsa keittiön pöydän ääressä Etelä-Haagassa. Perhe oli silloin juuri muuttanut Turusta. Hänen isänsä oli saanut paikan Autoliike Vihannon varaosapäällikkönä. Loimaalla perhe asui vuoteen 1957, jolloin he muuttivat Espoon Viherlaaksoon. Tulevina vuosikymmeninä Tuula Rantasesta tuli naispesäpalloilumme kuningatar vailla vertaa. Hänen saavutustensa lista on lähes hengästyttävä:

-16 itä-länttä vuosina 1961-1976 eli enemmän kuin kenelläkään muulla.

Seurat: Pallo-Toverit, Työväen Maila-Pojat, Puna-Mustat

-12 kertaa peräkkäin vuoden paras lyöjä. (1964-1975)

-5 kertaa vuoden paras etenijä. (1967-68, 1970, 1972-73)

Parhaimpana kautena v.1965 hän löi 10 ottelussa 66 juoksua, joista 10 kunnaria. Samana vuonna hän toi 44 juoksua ja oli tuojatilaston kakkonen.

-6 kertaa valittu vuoden parhaaksi naispesäpalloilijaksi (1965-68, 1971-72)

-12 Suomen mestaruutta

5 kertaa Pallo-Tovereissa, 4 kertaa TMP:ssä ja 3 kertaa Puna-Mustissa.

Lisäksi 5 SM-hopeaa ja 2 SM-pronssia eli hän sai 19 vuotena peräkkäin SM-mitalin (1959-1977).

Kuten arvata saattaa, kellään muulla naispesäpalloilijalla ei ole vastaavaa meriittilistaa. Itä-länsi-otteluita on seuraavaksi eniten tällä hetkellä Katja Saarella 15 kpl. Hän on myös seuraavana vuoden naispesäpalloilija-tittleiden määrässä 4 kpl. Lyöjä- ja etenijäkuninkuuksia ei ole muilla 3 enempää. Suomen mestaruuksien määrästä ei löydy tilastoja, mutta SM-mitalin voittaminen 19 kautta peräkkäin on joka tapauksessa tällä hetkellä naispesäpallossa ja monessa muussakin palloilussa ylittämätön suoritus. Tuula kertoi, että Antti Einiöllä lienee maahockeyssa vielä enemmän, yli 20 SM-mitalia.

Tuula Rantanen 9-vuotiaana.

Vesikosken koulun III luokka vuoden 1955 keväällä. **Vasen pulpettirivi:** Edessä vasemmalta Timo Linden, Eero Salminen, Pentti Mäkelä. Toinen rivi: Tauno Leino, Risto Mäkelä, Virtanen. Kolmas rivi keskellä Eine Hyvärinen. Takana Leena Koivula. **Keskirivi edessä:** Martti Paju, ?, Matti Leino. Kolmas rivi: Kari Hurme, Olli Sirmola ja Matti Tammivaara. **Oikeanpuoleinen pulpettirivi:** Edessä Erkki Aaltonen, ?, Toinen rivi: Simo Salo, ?, Jorma Kukkonen. Taustalla Paula Rantanen ja Sirpa Saarento. Tuula seisoo opettaja Kerttu ”Klekka” Kaukion vasemmalla puolella. (kuva Tuula Rantasen kansio)

Tuulan perhe asui Vesikoskenkatu 47:ssä Vihannon talossa. Etualalla keskuskoulu, jota Tuula kävi vuonna 1956.

Kalevi Äijälä oli aikoinaan TMP:n naisjoukkueen vetäjä ja myös moninkertainen lännen joukkueen valitsija ja pelinjohtaja. Hän on nähnyt läheltä Tuulan pelaajana sekä omassa joukkueessaan että vastustajana. ”Pelaajana Tuula Rantanen on erittäin vahva ja monipuolinen, josta ei heikkoja kohtia löytynyt juuri etsimälläkään. Vahvin valtti Tuulalla oli sisäpeli, jossa hänen tarkat lyöntinsä lukuisine läpilyönteineen oli myrkyä vastajoukkueen ulkokentälle, joka useimmiten oli helisemässä.”

Tuula syntyi Turussa 4. elokuuta 1945. Hänen isänsä Oiva oli töissä Valli-Autossa, jonka talossa he asuivat Käsityöläiskadun ja Ylipistonkadun kulmassa. Tuulalla on yksi sisar Tarja, joka on vuosi ja 8 kuukautta nuorempi. Hän ei kuitenkaan koskaan innostunut pelaamaan pesäpalloa. Tuula oli 6 vuotias, kun perhe muutti Loimaalle vuonna 1952. He asuivat Vesikoskenkadun päässä Vihannon kaksikerroksisessa kitalossa. Lähellä asui mm. Loimaan pesäpallokentän tunnettu kenttämestari ”Topi” Saari. Hänen kaksi poikaansa Leimu ja Tapio kuuluivat siihen leikkiporukkaan, joiden kanssa Tuulakin touhusi vapaa

aikanaan. Kirjoittaja itse muistaa hyvin tuimailmeisen kenttämestari ”Topin”, joka ennen LP:n otteluja piirsi kalkkikärriä kentän rajat torikentän hiekkaan. Tuula-Liina Varis, joka asui aivan naapurissa, muistaa Tuulan reippaana ja persoonallisena poikatyttonä, joka usein leikki heidän pihassaan ja pelasi koronaa kuten kaikki naapuruston lapset.

Kun Loimaasta on kyse, ei ole suuri ihme, että Tuula ajautui pesäpallon pariin. LP:n naisjoukkuehan pelasi 50-luvulla menestyksekkäästi Suomen mestaruuskilpailuissa ja vuodesta 1955 alkaen mestaruussarjassa. Tuulan mieleen on jäänyt erikoisesti Kaarina ”Kaaka” Lehtonen, joka innosti nuoria tyttöjä pesäpallon harjoitteluun. Hän oli siis ensimmäinen Tuulan valmentaja. ”Kaakahan” pelasi LP:n naisjoukkueessa pitkän uran. Mukana vetäjänä oli myös Alice ”Liisi” Mäkelä, joka myös kuului LP:n naisjoukkueeseen. Tuula kertoi, että hänellä oli kova innostus heti alusta lähtien ja hän tunsikin, että tämä laji on se hänen juttunsa. Muutoinkin kuin harjoituksissa Tuula nähtiin pesäpalloa heittelemässä ja lyömässä useimmiten poikaporukassa Vesikosken kadun päässä. Pesäpalloahan pelattiin iltaisin monissa eri paikoissa kauppala, usein kadulla. Ensimmäisen pelinsä LP:ssä hän pelasi 2.10.1955 Loimaalla Vehmaata vastaan. Vieraat voittivat 2-14. Tuula oli silloin 10-vuotias. LP:n tyttöjoukkueessa Tuula saavutti toisen sijan Varsinais-Suomen piirin mestaruuskilpailuissa vuosina 1955 ja 1956. Näistä molemmista Tuulalla on tallella kunniakirjat. Talvella luisteltiin ja kesällä pelattiin pesäpalloa. Kaikki samalla kentällä Se oli meininki Loimaalla.

Koko perhe kävi innokkaasti katsomassa LP:n pelejä keskustorin kentällä. Useimmiten istumapaikat löytyivät kirkon puolelta. Siellä he jännäsivät, miten Eero Vilevaara, Antti Nurminen, Esko Häyry, Kauko Leino, Simo Koivula ja muut Palloilijoiden pelaajat pärjäsivät otteluissa. Tuulan vanhemmat seurasivat pesäpalloa tiiviisti ja olivat miltei aina paikalla, kun kentällä pelattiin. Tämä jatkui edelleen Helsingissä. Hesperian kenttä tuli tutuksi, myöhemmin sitten Meilahti.

Vuoden 1956 alusta, silloin neljännellä luokalla oleva, Tuula siirtyi juuri valmistuneeseen Keskuskouluun, joka oli aivan hänen kotinsa lähellä. Siellä opettajana oli Kauko Liukkonen.

Mainittakoon, että Tuulan isä Oiva soitti saksofonia ja klarinettia Loimaan Rytmi-orkesterissa. Orkesterin muut jäsenet siihen aikaan olivat Uuno Simström (hanuri), Ossi Huhtala (trumpetti), Tapani Heinonen (rummut), Reino Markkula (laulusolisti, basso)

Vuonna 1957 Rantasen perhe muutti Viherlaaksoon Espooseen, jossa isän uusi työpaikka Wikbergin autoliike sijaitsi. Tuula kävi vielä uudessa paikassa kansakoulua, mutta v. 1959 aloitti Viherlaakson Yhteiskoulussa, jota hän kävi 5 luokkaa.

Ilmeisesti jo vuoden 1957 keväällä perhe oli katsomassa Hesperiaa Pallo-Toverien naisten ottelua. Esko ”Eko” Salminen oli joukkueen pelinjohtajana. Tuula kertoi, että hän oli silloin niin ujo, ettei kehdannut mennä Ekolta kysymään pääsisikö mukaan PT:n harjoituksiin. Niinpä isä Oiva tuli apuun ja kävi tiedustelemassa asiaa, kun tytär oli niin innostunut ja pelannut jo Loimaallakin pesäpalloa. No tottakai sai tulla. Tuula oli silloin 11-vuotias. Eko Salminen oli voimistelu-opettajana Vallilan Ammattikoulussa. Hän asui Ilmarinkadulla lähellä Tyttönorssia, josta hän poimi useitakin pelaajia Pallo-Toverien riveihin. Keväällä harjoitukset aloitettiin ”pikku Hesperiaa” eli Hesperian katujen välisessäpuistossa Topeliuksen kadun viereisellä hiekkakentällä, joka ensimmäisenä vapautui lumen alta. Eko opetti tyttöjä lyömään

Tuulan kokoelmista löytyi mm. kunniakirja tyttöjen sarjan piirin mestaruudesta v. 1956.

Tuulan ensimmäinen Suomen mestaruus. PT vuonna 1959. Tuula on täyttänyt kuukautta aiemmin 14 vuotta. Ylärivi vasemmalta Irma Krogerus (22v), Auli Liesto (21), Seija Knuutila (24). Toinen rivi ylhäältä Tuula Rantanen (14), Anja Rummukainen (20), Sinikka Takasalo (21). Kolmas rivi: Tytti Kaija (20), Sinikka Karjala (18), Liisa Varo (16). Edessä Marja Muukkonen (22) ja pelinjohtaja Esko "Eko" Salminen. Lisäksi joukkueessa pelasi Leena Liimatainen (22). (kuva Seija Happonen kokoelma)

mm. siten, että kaupungin vihreä puinen roskalaatikko kannettiin tietyn matkan päähän lyöntipaikasta. Sen yli piti lyödä. Vuodet 57 ja 58 Tuula pelasi PT:n tyttöjoukkueissa. Piirinmestaruudet ratkottiin siihen aikaan Kaisaniemien kentällä yhden päivän aikana sarjoissa alle 13v, alle 15v, alle 17v ja alle 19v. Tuula pelasi kaikissa joukkueissa ja sai tehdä koko päivän työn, joka hänen mielestään oli pelkästään hauskaa. Kaudeksi 1959 Tuula nostettiin PT:n ykkösjoukkueeseen 13-vuotiaana. Hän pelasi kaikki 8 ottelua. Ensimmäinen SM-sarjaottelu oli Lapuan Kiriä vastaan Helsingissä. Tuulan ulkopelipaikka oli 3 pesällä. Lapuan Kirillä ei ollut paljon sanan sijaa pelissä, jonka PT voitti 3-30. Pallo-Toverit vieraili Loimaalla elokuun lopulla. Joukkue oli siihen mennessä voittanut kaikki ottelunsa vähintään kahdeksalla juoksulla ja parhaimmillaan liki 30:llä juoksulla ja oli jo varma mestari. Nyt kotijoukkue laittoikin vierailijoille luun kurkkuun ja voitti loppujen lopuksi ottelun niukasti 8-7. Tuula muisteli, ettei tainnut vanhan kotipaikkakuntansa yleisön edessä kovin menestyksekkäästi esiintyä. Se oli PT:n ainoa tappio sinä vuonna. Naisten pesäpalloa ei sen ajan lehtien palstoilta paljonkaan löydy. Arvostus oli vielä alamaissa. Esimerkiksi Loimaan Lehti ei kirjoittanut sanaakaan LP:n naisten voitosta.

Kun kausi sitten päättyi, Tuula sai kaulaansa Suomen mestaruusmitalin.

Kuukautta aiemmin hän oli täyttänyt 14-vuotta. Hän löi kauden aikana ainakin kaksi kunnaria. Näin niiden tietojen perusteella, mitä lehdistä on löydettävissä. Ottelu pöytäkirjoja ei ole säilynyt. Näin oli soitettu menestyksekkään uran alkutahdit. Seuraavan vuoden 1960 päätöskierroksen ratkaisuoittelussa oli vastassa Kalevi Äijälän johtama Työväen Mailapoikien naisjoukkue. PT johti puhtaalla pelillä sarjaa ja TMP oli toisena kärsittyään yhden tappion Lapualla. TMP voitti 14-6 ja Suomen mestaruus ratkaistiin tasapisteissä olevien joukkueiden kesken uusintaottelussa Hesperiaassa. Sen TMP voitti 3:lla juoksulla 10-7 ja Pallo-Toverien naisten oli nyt tyytyminen hopeamitaleihin.

Samanlainen tahti jatkui kahtena seuraavana vuonna. Vuoden 1961 ratkaisuoittelu pelattiin elokuun 20. päivä Hesperiaassa. Molemmat joukkueet olivat häviöittä. Tosin PT:n tiliä rasitti tasapeli Kelta-Mustia vastaan. Tälläkin kertaa TMP oli kolme juoksua parempi luvuin 8-5 ja vei nyt suoraan mestaruuden. Tuula Rantasen ja muiden Pallo-Toverien pelaajien kouraan lyötiin taas hopeamitalit. Samana vuonna pelattiin ensimmäinen naisten itä-länsi ottelu Kuopiossa syyskuun alkupuolella. Tuula Rantanen oli valittu lännen sieppariksi. Kai armosta, kommentoi hän itse asiaa. Ottelua hän piti eräänä huonoimmistaan. Siepparin tontti oli hänelle vieras ja pari yliheittoa, joista ainakin toisesta tuli juoksu. Itse hän muisteli joutuneensa vaihtopenkille näiden jälkeen, mutta näin ei kai todellisuudessa käynyt. Länsi voitti joka tapauksessa 7-2. Ottelussa esiintyi myös Loimaan Palloilijoiden Marja-Liisa Niemi. Hän aloitti vaihtopelaajana, mutta pääsi pelin loppupuolella kentälle Anja Ihalaisen tilalle.

Tuula 18-vuotiaana. (kuva Tuula Rantasen kansio)

Vuoden 1962 sarja noudatteli edellisen vuoden kaavaa. Kaksi puhtaan pelin joukkuetta PT ja TMP kohtasivat sarjan päätöskierroksella ratkaisuoittelussa. Jälleen kerran TMP oli 3 juoksua parempi, nyt juoksuin 6-3. Jälleen yksi hopeamitali lisää Tuulan palkintokaappiin. Nelonen oli nyt vakiintunut Tuulan lyöntinumeroksi. Ulkopelipaikka oli alkukaudesta 2-vahti, mutta vaihtui sarjan puolivälissä 2-koppariksi. Se paikka säilyikin hänen hallussaan pari vuotta, mutta sen jälkeen 2-polttajan tontti muodostui hänen vakiopaikakseen. Toinen itä-länsi pelattiin Hesperiaassa. Tuula pelasi nyt 2-kopparina. Länsi voitti ylivoimaisesti 19-4. Tuula löi lännen juoksuista yhden.

Vuosi 1963 oli Tuulan läpimurtovuosi. Taas kerran puhtaan pelin joukkueet PT ja TMP kohtasivat kauden päätösottelussa. Kokoonpanot eivät olleet paljoa muuttuneet vuosien aikana. Nyt kuitenkin PT oli ylivoimainen voittaen 15-0. Vihdoin hopeamitalit vaihtuivat kultaisiin. Tuula löi ottelussa kunnarin ja 4 tavallista. Tämä ottelu on jäänyt Tuulan mieleen ehkä yhtenä hänen parhaimmistaan, samalla kun PT pystyi murtamaan TMP:n 3 vuoden herruuden. Koko kauden aikana Pallo-Toverit sai 174 juoksua, niistä Tuula löi 49, joista

Tuula palkitaan ottelussa Lapuan Kiri-PT 7.8. vuonna 1960. Hän on täyttänyt 3 päivää aikaisemmin 15 vuotta. Takana vasemmalta Anja Rummukainen, Seija Happonen, Riitta Vihuri (Tuulan takana), Sinikka Sundberg ja Ritva-Liisa Vainio. (kuva Seija Happonen kokoelma)

Tuula Rantanen Etelä-Haagan kodissaan kesällä 2010.

10 kunnaria. Hän oli lyöjätilaston kakkonen. Vain TMP:n Tuula Salonen oli edellä 53 juoksullaan. Etenijätilastossa hän sijoittui 5:nneksi 30 juoksulla.

Vuodesta 1964 alkoi sitten Tuulan 12 vuotta jatkunut lyöjäkuninkuuskausi. Seuraavana vuonna 1965 hän löi 10 ottelussa 66 juoksua, joista 10 kunnaria, siis 6,6 juoksua keskimäärin ottelua kohti. Hän toi 44 juoksua ja hänet valittiin ensimmäistä kertaa vuoden parhaaksi naispesäpalloilijaksi. Samana vuonna, kun PT voitti Hyvinkään Tahkon vieraissa 7-39, Tuula löi 12 juoksua, joista 3 kunnaria ja toi 10 juoksua. Se on eräs hänen parhaista yhden ottelun saldoista. Edellisenä vuonna Tuula oli kyllä Seinäjoki-ottelussa pamauttanut 5 kunnaria.

Kaiken kaikkiaan urallaan Tuula on lyönyt ainakin 111 kunnaria. Valitettavasti kaikki ottelupöytäkirjat eivät ole tallella, joten aivan tarkkaa määrää ei voida enää laskea. Mainittakoon, että siihen aikaan ei kauden kuluessa julkaistu naisten sarjojen lyöjä- tai tuojatilastoja. Järjestys ja juoksumäärät selvisivät vasta kauden päättyttyä.

SM-kultaa tuli PT:ssä monena vuonna peräkkäin, siten vuonna 1967 seura sai tyytyä pronssimitaleihin. Seuraavana vuonna PT ei saanut enää joukkuetta SM-sarjaan. Tuula vaihtoikin seuraa ja siirtyi Työväen Mailapoikiin. Tätä seuraa hän edusti vuoteen 1974.

Välillä tapahtui kuitenkin jotakin, kun hän siirtyi vuonna 1970 yhdeksi vuodeksi Puna-Mustiin. Tuula muisteli, että hänellä tuli jotain sanomista TMP:n valmentajan kanssa ja pumulauset houkuttelivat mukaan. Rahasta ei siihen aikaan ollut kysymys. PuMussa Tuula joutuikin kakkospesälle, joka ei ollut hänen suosikkipaikkansa ja jotenkin hän huomasi kauden aikana, ettei seuran vaihto niin fiksu liike ollutkaan. PuMu voitti kuitenkin kultaa. Tuula oli sekä lyöjä- että etenijäkuningatar. Seuraavana vuonna Tuula oli taas TMP:ssä ja pääsi pelamaan mielipaikalleen 2-polttajaksi. Vaikka Tuula tunnetaan erityisesti kovana lyöjänä ja hyvänä sisäpelilajina, hän kuitenkin piti ulkopelistä sisäpeliiä enemmän. TMP:ssä hän voitti 4 kultamitalia ja 2 hopeaa. Vuonna 1975 TMP alkoi mennä alamaihin ja Tuula vaihtoi Puna-Mustiin. Jälleen tuli Suomen mestaruus ja lyöjäkuninkuus. Se oli hänen viimeinen huippukautensa ja viimeinen lyöjäkuninkuutensa. Seuraavana vuonna PuMu voitti kyllä vielä kultaa, mutta Tuulan juoksulukemat eivät olleet enää entisen mallisia. Ikää hänellä oli nyt 31 vuotta. Vuoden 1976 pronssi oli viimeinen SM-mitalien sarjassa. Vielä muutamana vuotena Tuulaa haettiin mukaan pelastamaan

Tuula Anneli Rantanen *4.8.1945

	vuosi	ikä	seura	SM-mitalit			juoksut					sijoitukset				paras lyöjä	paras tuoja	vuoden paras	Itä-Länsi
				1	2	3	o	k	j	L	T	L	T	L+T					
1	1959	14	PT	PT	LP	Kiri	8	2	5	7	6								
2	1960	15	PT	TMP	PT	LP	8	3	12	15	15								
3	1961	16	PT	TMP	PT	KeMu	8	0	4	4							Tuula Salonen	länsi s	
4	1962	17	PT	TMP	PT	KeMu	8	1	11	12	18	10	8	Marjatta Lepistö	Tuula Salonen	Tuula Salonen	länsi	2k	
5	1963	18	PT	PT	TMP	KeMu	10	10	39	49	30	2	5	2	Tuula Salonen	Riitta Kyntölä Tuula Salonen	Tuula Salonen	länsi	2k
6	1964	19	PT	PT	Lippo	PuMu	10	13	29	42	32	1	3	1	Tuula Rantanen	Auli Liesto	Riitta Hämäläinen	länsi	2k
7	1965	20	PT	PT	TMP	PuMu	10	10	56	66	44	1	2	1	Tuula Rantanen	Aulikki Pihjalämäki	Tuula Rantanen	länsi	2k
8	1966	21	PT	PT	PuMu	Kiri	10	8	37	45	34	1	2	1	Tuula Rantanen	Auli Liesto	Tuula Rantanen	länsi	2p
9	1967	22	PT	TMP	PuMu	PT	10	7	33	40	33	1	1	1	Tuula Rantanen	Tuula Uuttu Tuula Rantanen	Tuula Rantanen	länsi	2p
10	1968	23	TMP	TMP	PuMu	Lippo	8	5	37	42	30	1	1	1	Tuula Rantanen	Tuula Rantanen	Tuula Rantanen	länsi	2p
11	1969	24	TMP	TMP	PuMu	Lippo	10	8	36	44	25	1	5	1	Tuula Rantanen	Tuula Uuttu	Monica Schoultz	länsi	2p
12	1970	25	PuMu	PuMu	KaKa	TMP	10	11	40	51	38	1	1	1	Tuula Rantanen	Tuula Rantanen	Marja Lehmusto	itä	2v
13	1971	26	TMP	TMP	PuMu	KaKa	9	5	37	42	25	1	2	1	Tuula Rantanen	Tuula Uuttu	Tuula Rantanen	länsi	2p
14	1972	27	TMP	PuMu	TMP	KaKa	10	7	37	44	33	1	1	1	Tuula Rantanen	Tuula Rantanen	Tuula Rantanen	länsi	3p
15	1973	28	TMP	TMP	PuMu	LaVi	10	8	42	50	40	1	1	1	Tuula Rantanen	Tuula Rantanen	Marja Lehmusto	länsi	2p
16	1974	29	TMP	PuMu	TMP	Tahko	14	5	30	35	29	1	2	1	Tuula Rantanen	Marja Solakivi	Pia Viertonen	länsi	2p
17	1975	30	PuMu	PuMu	Tahko	SMJ	10	3	23	26	18	1	8	1	Tuula Rantanen	Marja Solakivi	Marja Solakivi	etelä	2p
18	1976	31	PuMu	PuMu	SMJ	VetU	9	1	19	20	16	5	17		Helena Puusaari	Pirjo Hiipakka	Marja Solakivi	itä	2p
19	1977	32	PuMu	SMJ	LaVi	PuMu	6	3	15	18	7	18	>50		Inka-Leena Lylymäki	Maija Palosaari	Riitta Mikkola		
20	1978	33	PuMu	LaVi	SMJ	Tahko	3	1	2	3	3				Ulla Koponen	Merja Virtanen	Paula Turja		
21	1979	34	Roihu	Tahko	SMJ	UPV	0	0	0	0	0				Tuula Raittila	Sirpa Katajisto	Marita Karhunen		
							12	5	2	181	111	544	655	476	12	5	6	16	

o=ottelut, k=kunnarit, j=tavalliset juoksut, L=lyödyt yhteensä, T=tuodut
Vuosien 1959 ja 1961 pöytäkirjat puuttuvat

joukkueita pulasta. Ensin Puna-Mustia ja sitten Roihuvuoren Roihua. Vuonna 1980 Roihu oli hyvissä nousuasemissa ja pelinjohtaja Ali Lindström haali Tuulan mukaan kauden lopulla. Ratkaisevissa karsintapeleissä Tamperetta vastaan Roihu oli sitten parempi ja nousi SM-sarjaan. Tuula oli silloin 35-vuotias eikä enää halunnut palata seuraavaksi vuodeksi SM-sarja-rumbaan mukaan. Pelit oli nyt pelattu.

Tuula kertoi, että nuorempana hän ihmetteli, kun vanhemmat pelaajat esim. Seija Happonen, Riitta Vihuri, Anja Ihalainen eivät kovin paljoa harjoitelleet. Myöhemmin hän ymmärsi asian oikein hyvin: Pelaaminen oli paljon mukavampaa kuin harjoittelemineen. Tuula oli tunnollinen pelaaja. Hän pelasi 17 kautta SM-sarjassa olematta pois yhdestäkään ottelusta. 18. Kautena v. 1976 hänen pohkeensa revähti ja hän joutui yhden ottelun katselemaan vaihtopenkiltä. Viimeisinä kausinaan hänellä oli riesana akillesjänne, jonka kipeytyminen häiritsi pelisuorituksia.

Siviilielämässä Tuula oli koulun jälkeen houkuteltu vakuutusyhtiö Salamaan töihin. Tennispelaajanakin tunnettu Salaman varatoimitusjohtaja Erkki Pale, joka asui Rantasten lähistöllä, oli asialla. Siitä alkoi Tuulan ura vakuutusyhtiön kiinteistöosaston virkailijana. Ensin Suomi-Salamassa Aleksi 15:ssä ja Lönnrotinkaduilla, sitten vakuutusyhtiö Pohjolassa Lapinmäentiellä. Sen jälkeen Ilmarisen Antilooppi Oy:ssä ja viimeksi Aberdeenissa Mikonkadulla. Viimeksimainitusta hän jäi eläkeelle v.2007.

Vuonna 1964 Tuulan isä Oiva Rantanen vaihtoi työpaikkansa Helsinkiin Kaha Oy:hyn ja perhe muutti sen jälkeen Espoosta Helsingin Tark'ampujan kadulle. Tuulan isä kuoli vuonna 1970. Asta äiti on edelleen elossa.

Kun kesällä pelattiin pesäpalloa, niin talvella pelattiin koripalloa ja käsipalloa. Tuula pelasi koripalloa menestyksekkäästi Karhun-Pojissa. Joukkue sai hopeaa vuosina 62 ja 63 sekä pronssia vuosina 68, 69, 72 ja 74. Maaotteluitakin kertyi neljä. Vuonna 66 Lahdessa kaksi peräkkäisinä päivinä pelattua ottelua Viroa vastaan ja vuonna 1968 kaksi maaottelua Ruotsia vastaan. Käsipallo oli vain Tuulalle vain täytelaji. Kun käsipallolijat potivat pelaajapulaa, Tuulakin haluttiin mukaan joukkueeseen. Monet naispesäpallolijat olivat mukana talvipalloilussa. TMP:llä oli oma seuransa, mutta useat PT:n ja PuMu:n tytöt pelasivat Karhun-Pojissa.

Jääkiekko täytti Tuulan elämän pesäpallon jälkeen. Ei pelaajana, mutta seuran sihteerinä. Suomi-Salamassa, Tuulan työpaikassa, oli rakennusmestarina Aimo Mäkinen, joka osti v.1967 pahoin velkaantuneen urheiluseura Töölön Vesan jääkiekkotoiminnan. Seuran nimeksi tuli Jokerit. Aimo pestasi seuran toimintaa pyörittämään Timo Haapaniemen, joka tunnettiin aikanaan Herttoniemen Urheilijoiden juonikkaana lukkarina. Aimo Mäkinen houkutteli myös Tuulan mukaan toimintaan. Hänen tehtävänsä oli myydä lippuja (monena iltana viikossa), maksaa tuomaripalkkioita, hoitaa kaikki kirjalliset työt ja hän oli mukana kaikessa, mitä seuran sihteerin tehtäviin voi kuvitella kuuluvan. Jääkiekkoliiton puheenjohtaja Kalervo Kummola, joka ojensi hänelle Jääkiekkoliiton hopeisen ansiomerkin v.2007, sanoikin puheessaan, että Tuula oli ollut Aimo Mäkinen oikea ja vasenkin käsi. Kaiken kaikkiaan Tuula on toiminut Jokereissa yli 30 vuotta ja on menossa edelleen mukaan myös ensi kaudeksi. Hän on myymässä Hartwall-areenalla Jokereiden fanimyymälässä jokaisessa seuran kotiottelussa. Myynnistä menee sovittu osa junioreiden hyväksi.

Vuonna 2004 Tuula Rantaselle myönnettiin Pro Urheilu mitali, joka jaetaan tunnustuksena merkittävästä urheilu-urasta ja –saavutuksesta. Niitä on jaettu vuodesta 2000 asti. Ainoa pesäpallolija, joka mitalin on Tuulan lisäksi saanut, on Eino Kaakkolahti, 16 itä-lännen pelaaja hänkin. Samalla kertaa saivat mitalinsa myös Kalle Palander ja Minnea Blomqvist.

Erikoinen saavutus on myös Tuulalle myönnettyjen Helsingin Pyttykerho ry:n haarikoiden määrä. Pyttykerhohan on näyttelijöiden perustama eri urheilulajien palkitsemisyhdistys. Perustajajäseniä v. 1948 olivat mm. Tauno Palo, Aku Korhonen, Uuno Laakso, Uuno Montonen jne. Kerhon tarkoituksena oli jakaa ennalta sovitussa Helsingissä pelatussa ottelussa pytty reiluun ja merkittävään urheiluasuoritukseen yltäneelle pelaajalle. Pyttyjä jaettiin parhaimmillaan jopa yli sata vuodessa yhdistyksen kassatilanteen mukaan. Huonoimmillaan vain 28 kpl (v.1955). Lajeja oli v.1998 yhteensä 26. Jalkapallo, pesäpallo, nyrkkeily, paini, ratsastus, hiihto, miekkailu, uinti, painonnosto, voimistelu olkoon esimerkkeinä lajiskaalasta. Vuoteen 1998 mennessä pyttyjä oli jaettu yhteensä n. 4000, joista pesäpallolissa 312 kpl. Tuula Rantaselle niitä myönnettiin yhteensä 8 kpl. Hän on ilmeisesti edelleen eniten haarikoita kerännyt naisurheilija.

Tuulalla on ollut kolme kääpiö villakoiraa, kaikki Roope nimisiä. Tuulan äiti oli aina katsomassa Tuulan pelejä ja mukana silloinen villakoiraa Roope. Vakiopaikkanaan Meilahden kolmospuolen katsomon ylin penkkirivi. Tuula yleensä varoitti äitiään, että pidä Roope nyt hyvin kiinni, ettei se pääse kentälle. Mutta niin vain useasti kävi, että Roope pääsi irti ja juoksi kentälle Tuulan luokse. Pelihän oli keskeytettävä. Ilmeisesti Aulis Ruhtila oli usein joutunut tuomarina toteamaan tilanteen eikä oikein tykännyt asiasta, mutta yleisöllä taisi olla hauskaa.

Tuulalla oli lempinimi "Seula". Kysymykseen, mikä on nimen historia, hän vastasi: "Kun jossain kevätharjoituksissa taisi mennä yksi maapallo ohitse, niin Anja "Mandi" Ilonen huomautti hänelle: seula!" Siitä se lähti.

Tuula viettää vuonna 2007 alkaneita eläkevuosiaan Etelä-Haagassa. Teatterissakäynti on yksi hänen harrastuksistaan. Toiminta jääkiekon ja Jokereiden parissa on talvikautena edelleen myös mukana kuvioissa. Kesäisin Tuula on usein nähty vieras Meilahden pesäpallokatso-mossa. Kiinnostus lajiin on säilynyt vahvana.

Lähteet: Tuula Rantasen haastattelu heinäkuussa 2010. -Kalevi Äijälä: Tuula Rantanen - pesiksen kuningatar. -Seppo Laineen muistelut. -Ottelupöytäkirjat. -Urheilumme Kasvot, osa III. -Lehtiartikkeleita.

Kuvanveistäjä Nora Tapperin suunnittelema Pro Urheilu-mitali. Tuulalle se myönnettiin vuonna 2004.